ГОДИНА
III
БРОЙ
3

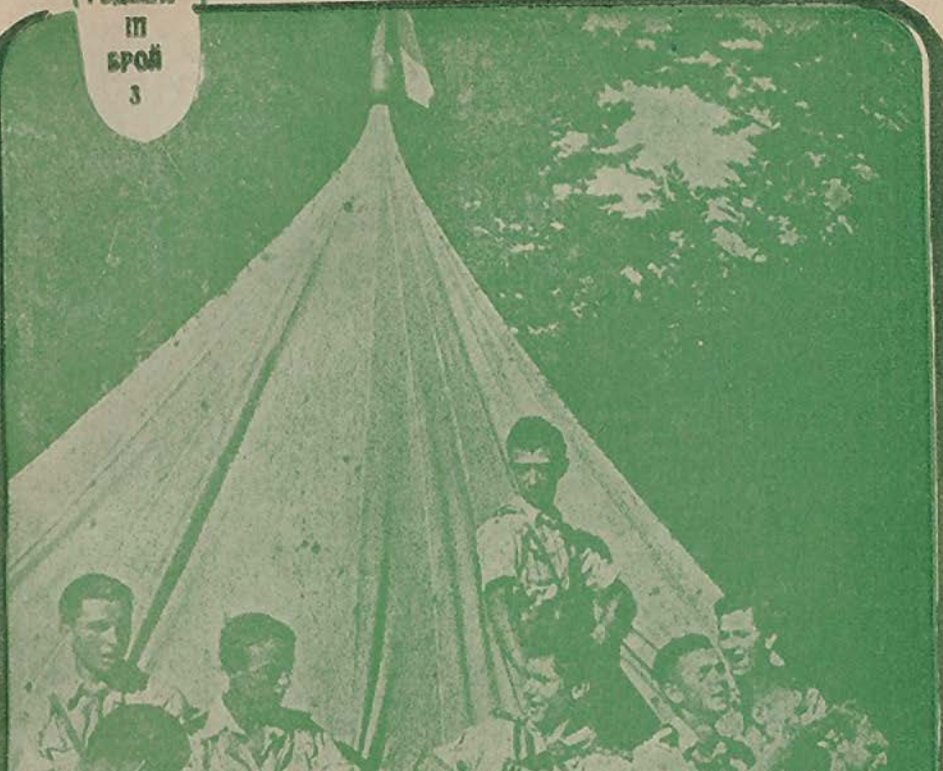

ОРЛЕ

ОРЛЕ
БРАННИКЪ - ОРГАНИЗАЦИЯ НА БЪЛГАРСКАТА МЛАДЕЖЬ
ГОДИНА III
БРОИ 3

МАРШЪТЪ НА БЪЛГАРИТѢ

Да славимъ името нетлѣнно
на своя боголикъ народъ
да дигнемъ знамето свещенно
на неговия новъ животъ.

И българскиятъ Богъ отново
ще слѣзне въ нашия Балканъ
и съ гръмъ, и съ буреносно слово
ще сочи пѫтя ни избранъ.

Навредъ, отъ Дунавъ до Егея,
смѣлъ устремъ всичко ще сплоти,
една душа да заживѣе,
едно сърдце да затупти.

И вѣрата, която блика
изъ българския духъ слънчатъ,
да подаде, съ любовь велика,
рѫка на утрешния братъ.

И нѣка клетва днесъ да сторимъ
предъ мѫката на цѣлъ народъ.
че до победа ще се боримъ
за бѫдещия новъ животъ.

Теодоръ Траяновъ

Моята земя

Има една земя на свѣта, която е щедро надарена и благословена отъ Божията дѣсница. Тя е моята Родина.

Обичамъ тази земя, защото на нея се родихъ, на нея съмъ закърменъ съ майчино млѣко, отъ нея видѣхъ божия свѣтъ.

Обичамъ моята Родина, защото нѣма по-красивъ кѫтъ отъ този, който на северъ се мие отъ тихитѣ води на Дунава, на изтокъ отъ бурното Черно море, на югъ отъ Бѣлото море, а на западъ — отъ водитѣ на Охридското езеро и Морава.

Обичамъ я съ нейнитѣ плодородни поля, гори и пасбища зелени, които отъ ранна утринь до късна вечерь оглася витата пѣсень на жетварката и медения кавалъ на овчаря. Тѣ сѫ нашепвали, нашепватъ и на менъ за славното минало на нашия народъ. Обичамъ роднитѣ балкани, които въ пазвитѣ си скѫтаха чистия български езикъ и закриляха бранницитѣ на българството. Та нали тѣ — роднитѣ балкани откърмиха Раковски, Ботевъ, Левски и Караджата и хиляди още борци и имъ вдъхнаха воля да се борятъ за свободата на нашия народъ и вѣра въ свѣтлитѣ бѫднини на България.

Като потомъкъ на славнитѣ герои отъ Шипка и Шейново, Сливница и Драгоманъ, Тутраканъ, Одринъ и Чаталджа, като синъ на славнитѣ герои отъ Червената стена, завоя на Черна и Мокра планина, избрахъ своя пѫть, пѫть начертанъ отъ моитѣ дѣди — герои, пѫть, въ който сѫ включени вѣковнитѣ идеали на българския народъ — единенъ сплътенъ народъ, свободно да се развива между тритѣ морета и голѣмата рѣка.

Днесъ моето сърдце е пълно съ обичъ къмъ всичко родно, вдигамъ рѫка за браннически поздравъ и се обещавамъ да живѣя и работя за „ЗА БЪЛГАРИЯ“!

Орле Андрей Андреевъ
798 бран. дружина
с. Борима, Троянско

Апостолътъ

Преди много години, въ дни на тежко робство, нашиятъ народъ излѫчи изъ редоветѣ си единъ борецъ съ свещенна мисия, който възвести смѣло и дръзко идването на народното спасение и начена да заклина и кръщава събратята си въ името на свободата. Той проповѣдваше, че спасението трѣбва да търсимъ въ нашитѣ собствени сили, защото „ключътъ на робската тъмница се намира въ джеба на тогова, който лениво се излежава въ нея“. Този апостолъ на самоупованието и на свободата народа нарече Левски, заради неговата смѣлость и безстрашие.

Левски бѣше човѣкътъ, който направи завой въ освободителната борба. Той осѫществи на дѣло идеята на Каравеловъ за една народна и повсемѣстна борба срещу тиранина. Дълбокиятъ смисълъ на неговата борба бѣше да накара българина самъ да почувствува свободата си като една насѫщна необходимость, да освободи духоветѣ отъ гнета на колебанието и неувѣреностьта, да създаде независими и волеви личности и да ги организира въ името на свободата на българския народъ. Останалото бѣше подробность, която идѣше отъ самосебе си.

Каква ли енергия и воля е обладавала личностьта му, за да извърши този духовенъ превратъ?

Василъ Левски, организатора на революцията, имаше весела и приветлива душа. Отъ цѣлото му сѫщество лъхаше свежесть, чистота и откровеность, буйна младежка сила напираше въ гърдитѣ му, искрѣше въ погледа му, който завладяваше сърдцата. Той бѣше трезвъ, разуменъ, безстрашенъ и човѣченъ. Човѣшкитѣ слабости не му бѣха присѫщи. Съзираше презъ нравствения образъ на борцитѣ образа на свободата, която ще създадатъ, свобода отърсена отъ отровата на общественитѣ недѫзи, ценена отъ тия които я притежаватъ. Борбата за свобода за Левски бѣше свещенодействие, а борцитѣ — свещенослужители.

Левски бѣше неустрашимъ и неуморенъ борецъ. Силата си той черпѣше отъ обичьта си къмъ българския народъ и отъ своето убеждение, което бѣше кратко, ясно, безъ съмнения и противоречия — „борба за свобода която ще доведе народното добруване“. Той обладаваше всички качества, необходими му да се справи съ опасноститѣ, които борбата му предлагаше на всѣка стѫпка — безстрашие, ловкость, съобразителность и самообладание. Мълвата около неговото име заразяваща и увличаща го предхождаше навсѣкѫде, зовѣше душитѣ и подготвяше почвата за дѣла. Левски печелѣше борци на народното дѣло съ своя духовенъ чаръ. Той бѣше истински, общопризнатъ народенъ водачъ. Личностьта му съчетаваше сполучливо две противоположности — борческа твърдость и мѫжество съ ангелска чистота и приветливость.

Той разпали огъня на борбата и има дързостьта да пръсне жарь всрѣдъ пепеливото всѣкидневие на епохата си. Тази свещенна дързость той заплати съ живота си. Левски умрѣ. Умрѣ честно и самоотвержено, така както живѣ и се бори. Той, обаче, победи вѣчностьта, защото съумѣ да запали въ храма на всѣка душа, която се докосна до него по една неугасваща свещица, която сгрѣ измръзналитѣ и сковани души и остави да блѣсти винаги духовния му ликъ въ съзнанието на българитѣ.

Образътъ на Левски вълнува, сочи и насърдчава и до днесъ. Той остава неповторимъ въ нашата история.

Любими за винаги оставатъ разказитѣ — легенди за неговия животъ изпъстрени съ чудни подвизи, които будятъ възторгъ и желание за подражание — чиста, самоотвержена и жертвоготовна служба на народъ и Родина.

Левски е вѣченъ символъ на бранническата младежь, на безкористна обществена служба и абсолютна нравствена чистота. Неговиятъ примѣръ и този на останалитѣ апостоли на свободата вдъхва вѣра въ победата на дѣлото на което служимъ.

бранникъ ***Александъръ Поповъ***
31. бран. дружина — Пазарджикъ

Саможертвата

Ако загубя, губя само себе си, ако спечеля, печеля за цѣлъ народъ.
В. Левски.

Въ минути на възторгъ и опиянение, когато душата говори съ Бога, се ражда въ гърдитѣ пламъкъ и освѣтява пѫтя на човѣка къмъ подвигъ и саможертва.

Неподражаемъ примѣръ на саможертва даде Богочовѣка Христосъ, който умрѣ на кръста за да възкръсне отново въ душитѣ на хората съ блѣсъка на истината и правдата.

А хиляди мѫченици поднесоха живота си на българската голгота, за да пребѫде българството и свѣти съ неугасващъ пламъкъ въ вѣковетѣ.

Безбройни сѫ примѣритѣ на саможертва по златнитѣ страници на българската история — Ботевъ, Левски, Караджата, героитѣ отъ Априлското възстание, неустрашимитѣ опълченци отъ Шипка, бойцитѣ отъ 1912, 1913, 1915—1918 година — герои и светци, които дадоха най скѫпото живота си съ радость и възторгъ.

Защото нѣма по-голѣма радость отъ тази да дадешъ живота си за Родината.

Защото нѣма по-голѣмо щастие отъ това да запишешъ съ огнени букви името си въ великата книга на саможертвата.

Бранници и орлета!

Нашето право е нашия дългъ!

Нашето призвание—
саможертва!

Стоянъ—бранникъ

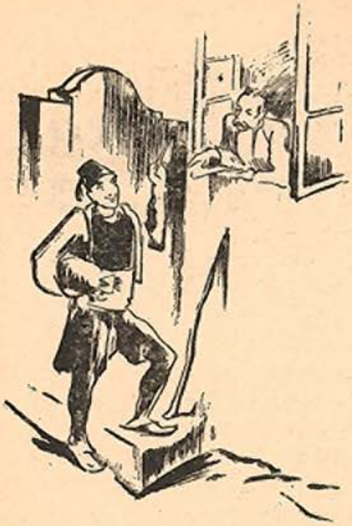

Щомъ стана отъ леглото си Найденъ Геровъ наметна халата и по обичая си, отиде на трема да пие кафето си. Бай Недко, старъ калоферецъ и дългогодишенъ слуга при консула, поднесе кафето на господаря си и му съобщи, че нѣкакъвъ момъкъ билъ подранилъ тази сутринь и го чака съ писмо отъ Карловския метохъ.

— Кажи му да го донесе!

Но докато бай Недко да отиде и съобщи на младежа да се яви предъ консула и му предаде писмото, на вратата на консулската кѫща се зачука дълго и продължително. Бай Недко се приближи къмъ портнята. Рѫждясалата ключалка скръцна и вратата се отвори. Предъ нея стоеше самиятъ валия на Пловдивъ съ своя тѣлохранитель и чакаше да му отворятъ. Бай Недко отначало се изненада отъ ранното посещение на валията, но сетне направи метанъ и покани валията да влѣзе.

— Тукъ ли е Найденъ ефенди? — запита турскиятъ управникъ.

— Тука е, вали паша, — смънка слугата и го въведе въ двора.

— Искамъ да го видя по бърза работа . . .

Следъ малко на трема седѣха двамата голѣмци и приказваха. Валията се оплакваше отъ непокорството на раята и намекваше на Геровъ, че подпомага бунтовницитѣ.

Консулътъ повика бай Недко и му порѫча да свари кафе.

Бай Недко отиде въ готварницата и тури джезвето да вари кафето. При него дойде и младежа съ синитѣ очи отъ Карлово. Той се наведе надъ ухото му и му зашепна нѣщо. Слугата се слиса. Отначало той не повѣрва, но сетне дълго го загледа слисанъ, замига неспокойно и затри очи съ рѫце сѣкашъ да се убеди, че не сънуваше. Изведнъжъ той разгъна рѫце и го пригърна просълзенъ:

— Добре дошелъ, сине! Богъ ще ти помогне! Но знаешъ ли кой е на гости сега при консула?

— Кой?

— Валията на Пловдивъ. За него варя кафе!

И докато кафето врѣше на огъня, младежътъ неспокойно се въртѣше изъ малката готварница. Една мисъль се виеше надъ челото му. Щомъ бай Недко тури на тавичката двете сварени кафета и се приготви да ги поднесе на господаря си и неговия гостенинъ, младежътъ се изпрѣчи предъ него, посѣгна и ги издърпа отъ рѫцетѣ му.

— Дай азъ да ги поднеса . . .

Следъ малко предъ лицето на руския консулъ въ Пловдивъ и гостенина му — самия валия, се изправи единъ смѣлъ младежъ, който любезно поздрави събеседницитѣ и поднесе спокойно кафето. Найденъ Геровъ се смути отъ неочакваното му появяване, загледа го продължително въ очитѣ и рѫката му затрепера, като го позна.

Бѣше дяконътъ Левски . . .

Звезделинъ Цоневъ

ОРЛЕТО

Въ прочутиятъ и презъ турско време съ своитѣ платове гр. Сливенъ живѣеше хаджи Никола Кебеджията съ своето многочислено семейство. Той произхождаше отъ старъ болярски родъ, който, следъ падането на българското царство подъ турско робство, бѣше намѣрилъ убѣжище въ Асеновата крепость до Сливенъ. Турцитѣ бѣха сринали до основи тази крепость, която остана да живѣе все пакъ въ споменитѣ и сърдцата на сливенчани.

Хаджи Никола Кебеджията държеше ханъ въ сливенската махала Клуцохоръ и търгуваше освенъ това съ черги, кебета и козяци. Затова и ханътъ винаги бѣше пъленъ съ посетители — пѫтници и търговци. Кой не познаваше едрия и съ голѣми мустаци хаджи Никола! Той имаше връзки и съ търговци отъ подалечни краища на турската държава, дори чакъ отъ Анадола. Но често пѫти, късно презъ нощьта, въ хана пристигаха пѫтници, които рано сутриньта си отиваха. Все пакъ тѣ успѣваха да размѣнятъ нѣкоя и друга дума съ съдържателя на хана. Скришно се разправяше, че това сѫ били хора, изпратени отъ забѣгналитѣ му братя въ Балкана, Стоянъ и Добри, които съ своитѣ мечешки шишинета отмъщаваха за своеволията и пакоститѣ на турцитѣ. Хаджи Никола подпомагаше съ пари и храна братята си. Това се шушукаше изъ цѣлия Сливенъ. Но никой не го издаде на турскитѣ власти. Не го обадиха дори и сливенскитѣ чорбаджии, които хаджи Никола никакъ не обичаше заради тѣхното гъркоманство.

Народностното чувство и умразата към турцитѣ живѣеха не само въ сърдцето и душата на бащата, но и въ сърдцата на всички отъ семейството, та дори и въ най-малкото дете.

Единъ день чорбаджи хаджи Гендо срещна на улицата хаджи Никола и намусено му каза:

— Току-що видѣхъ сина ти.

— Кой, чорбаджи Гендо?

— Петия — Димитра. Напразно си го водилъ на хаджилъкъ. Нѣма да излѣзе човѣкъ отъ него!

— Защо говоришъ така, хаджи Гендо? — докачи се Никола Кебеджията. — Детето е палаво като всички деца, но не е лошо.

— Добре го каза. Я иди хей тамъ при рѣката.

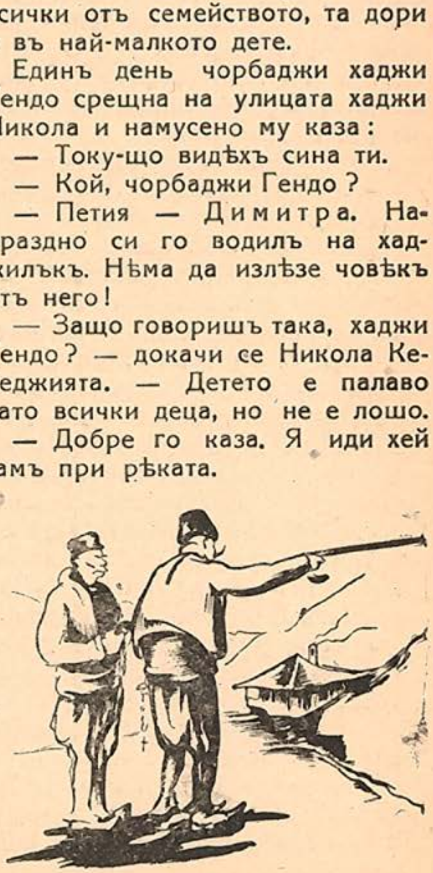

Хаджи Гендо съ иронична усмивка издигна бастуна си:

— Къмъ горния край . . . Ще го видишъ какво прави. Като се уловили гуша за гуша съ едного — ще го удуши. То да бѣше друго, ами детето на бея. Бѣше му разкървавило носа. А ти знаешъ колко е отмъстителенъ беятъ. Всички ще си пострадаме, заради твоя синъ. Прати слугата да го прибере.

Свилъ вежди и замисленъ, хаджи Никола съ бързи крачки замина къмъ хана.

Но Хаджи Гендо не се задоволи само съ тия думи. Той намѣри, че този моментъ е най-удобенъ да си отмъсти на Кебеджията и извика високо подире му:

— Тая работа не става само съ думи. Взимай дрѣновицата, че удрай по голо. Или го вразуми или по-скоро да улавя планината. Цѣлъ хайдутинъ!

И хаджи Гендо замина къмъ кафенето, за да разправи случката на приятелитѣ си.

Хаджи Никола Кебеджията премина бързо моста на Каруча каточели нѣкой го гонѣше. Той чу детската глъчка, която идваше отъ горния край на рѣката. Стори му се, че чува гласа на сина си. Неприлично бѣше да отиде да го прибира отъ улицата. Реши да изпрати слугата отъ хана. А какъвъ кротъкъ бѣше, когато преди десетина години отведе цѣлото домочадие на хаджилъкъ. Двегодишниятъ Димитъръ седѣше кротко между братчетата си въ каруцата и пулѣше съ детска наивность очитѣ си на всѣки предметъ. И нищо не подсказваше, че той ще стане толкова буенъ младежъ. Кое преобрази това кротко дете? Дали не бѣше заговорила въ него кръвьта на двамата му чичовци?

Вечерьта бащата наказа добре немирното дете. Не за това, че бѣше набилъ бейския синъ, а защото съ безразсждната си постжпка можеше да докара беда на цѣлото семейство.

Майката не посмѣ да го защити. Хаджи Димитъръ си легна гладенъ въ жгъла на одъра. Свитъ до стената, той цѣла нощь тръпна въ нѣкаква хайдушка просъница.

На следния день, въ чорбаджийското кафене до Коруча, Хаджи Гендо спокойно пиеше кафето си. Скръстилъ крака на миндерлъка, той сладко сърбаше кафето и смучеше мимето на наргилето.

Внезапно вратата на кафенето се отвори съ шумъ. Всички обърнаха очи къмъ нея. Но не влѣзе никой. Само една детска глава, съ черна рошава коса, се поклати заканително къмъ Хаджи Гендо:

— Хей, чорбаджи Гендо, ти ме ковладишъ на баща ми, че щѣлъ съмъ да стана хайдутинъ, ама да знаешъ, че ще ти отрѣжа гъркоманската глава.

И детската глава изчезна. Джамлъчната врата се затвори съ трѣсъкъ. Детски стжпки се отекнаха глухо въ прашната улица предъ кафенето.

Малкиятъ хаджи Димитъръ, бждещиятъ легендаренъ воевода се опитваше да дращи като орлето, което за първи пжть размахваше царствени крила надъ орльовото гнѣздо.

Теодоси Анастасовъ

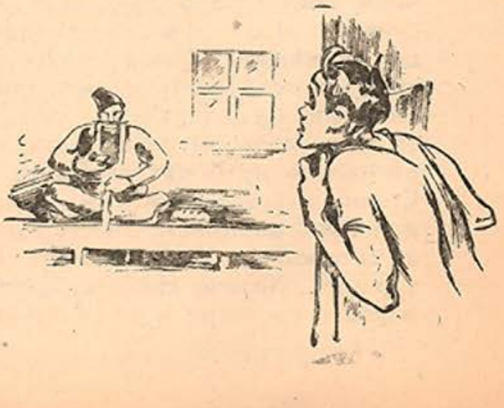

Бранници

Тѣ идатъ, пламенни младежи,
едно сърдце, едни копнежи
една душа ги въплощава...
една идеа ги сплътява...
Една стихия, страшна бурна
една мечта на предъ ги втурна —
да служатъ вѣрно на любими Царь,
да умратъ предъ родния олтаръ.
Младостьта напредъ ги води,
надъ тѣхъ духа геройски броди.
пѫтя е единъ—подвизи и слава,
по него ще вървятъ презъ огънь и презъ лава!

Людмилъ Гочевъ
Бранникъ—София.

Орле

Азъ съмъ българско орле,
азъ съмъ храброто дете.
Ще летя изъ висинитѣ
изще гледамъ ширинитѣ
на земята мила родна
на земята ни свободна.

И отъ Дунавъ до Егея
пѣсень родна ще си пѣя,
всрѣдъ другарчета орлета
отъ балкани и полета,
знаме българско ще вѣя
и въ радость ще живѣя.

Орле ***Ганка Т. Гергова***
762. бран. дружина
с. Джурилово, Б.-Слатинско

Храбрость, смѣлость и себеотрицание българина проявява още отъ детскитѣ си години.

Нашиятъ писателъ ИЛИЯ МУСАКОВЪ ни разказва за две случки отъ близката история: една въ равна Добруджа и една въ чудно красива и легендарна Македония, когато млади българчета презиратъ смъртьта, за да служатъ на своя народъ и на България!

Добруджанчето

Бѣше горещъ септемврийски день, а се водѣше най-жестокъ бой за свободата на гр. Добричъ.

— Вода! Вода! — Чуваше се отъ всѣкжде. Защитницитѣ на Добричъ изнемогваха подъ палещитѣ лжчи на спрѣлото въ висинитѣ слънце.

Малко и голѣмо отъ този градъ се бѣше втурнало да носи вода, патрони и снаряди на бойната линия. Добричлиитѣ знаеха какво е черно робство.

Между притеклитѣ се на помощь на своитѣ, бѣше и Митко, босоного момче, съ окжсани панталони, които се крепѣха на него отъ една само презрамка.

Вече нѣколко пжти Митко бѣше изтичалъ отъ Пипинерада до близката чешма въ града, за да донесе съ стомната вода на картечаритѣ. Тѣхната машина го привличаше.

Всѣки пжть когато пристигаше, той се заглеждаше въ картечницата и докато войницитѣ си предаваха стомната единъ на другъ въ окопа, той се приближаваше къмъ нея.

Веднажъ той запита какъ се стреля.

— Ела тукъ, момче, — му каза мѣрачътъ. Натисни това копче и не се бой.

Картечницата затрѣщѣ, затърси се, забълва смъртоносния си огънь.

— Браво, момчето ми! Хайде, стига!

По-щастливъ Митко никога не е бивалъ. Да, той бѣше стрелялъ съ истинска и то своя, българска картечница. Хей, че има да разказва на другаритѣ си!

Но Митко, като си отиваше, забеляза, че числото на картечаритѣ бѣше намалѣло, че почвата около окопа бѣше разровена отъ снаряди и войницитѣ на нѣколко пжти му повториха да се снишава, а ако стрѣлятъ да залегне и да не мърда.

Следъ това Митко донесе още два пжти вода. До картечницата бѣха останали само двамина. Сега тѣ грабнаха мълчаливо стомната и я излѣха цѣлата върху картечницата.

—Тичай, момче! — извика единия войникъ и му подаде стомната.

Наоколо шумѣше, трѣщѣше и се бѣше запушило. Боятъ бѣше се засилилъ. Противнкътъ бѣше съвсемъ близо.

Едвамъ изминалъ стотина крачки отъ окопа, Митко чу страшенъ трѣсъкъ надъ себе си, залегна и остана неподвиженъ. Последваха нови взривове и то точно тамъ, кѫдето бѣше картечницата.

Колко време трая артилерийскиятъ ураганъ Митко не помнѣше, но веднага следъ като се пренесе, той скочи и нѣщо го тласна назадъ къмъ окопа. Последнитѣ двама картечари лежеха окървавени въ окопа: единиятъ мъртавъ, а другиятъ стенѣше.

Но какви бѣха тѣзи сѣнки, които се мѣркаха тамъ напредъ въ дракитѣ?

Изведнажъ Митко разбра, че тѣ сѫ врагове, че тѣ сѫ близо и ще взематъ картечницата, неговата картечница.

Тогава той безъ да му мисли много, скочи въ окока, впи рѫцетѣ си въ двете рѫчки на картечницата и натисна копчето както му бѣше показалъ мѣрачътъ.

Картечницата и този пѫть се затресе, затрѣще и запѣ смъртоносната си пѣсень. И Митко видѣ какъ сѣнкитѣ на врагoвeтѣ изведнажъ се люшнаха встрани, а после обърнаха гръбъ и побѣгнаха колкото имъ сили държатъ.

Митко стрѣля докато не се свърши лентата. Едва тогава той безпомощно започна да оглежда картечницата.

— Чакай, момче, азъ ще я напълня, — чу той гласъ задъ себе си и въ следния мигъ въ окопа скочи офицеръ.

И когато картечницата бѣше напълнена и готова за стрелба, офицерътъ се извърна, сложи рѫка върху разрошената глава на Митко, поглади я, после се наведе и го цѣлуна по челото.

— Какъ ти е името? Знаешъ ли какво направи? Та ти спаси не само картечницата, но и всички ни тукъ наоколо.

После той го разпита за домашнитѣ му, а щомъ пристигна нова прислуга за картечницата, изпрати го назадъ въ града.

— Иди си, боятъ стихна. Благодаря ти момченце! — Сетне се обърна къмъ войницитѣ и имъ заговори нѣщо, като го сочеше, но той бѣше вече далече...

Следъ месецъ-два бащата на Митко бѣше извиканъ въ военното команданство на града кѫдето му съобщиха, че на сина му се отпуска държавна степендия и, ако се учи, ще бѫде приетъ въ Военното училище.

Днесъ, нѣкогашниятъ малъкъ герой-добруджанче, е висшъ офицеръ въ българската войска.

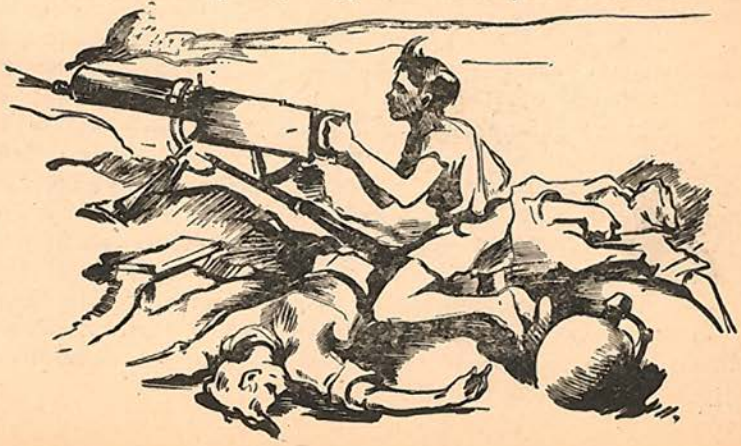

Климе

— Всички ли се събрахме?

— Нѣма Климе.

— Климе?

— Да.

Учителката малко изненадано огледа събралитѣ се ученици. Бѣха останали малко. Сърбитѣ не дрѣмѣха. Тѣ заплашваха родителитѣ, тормозеха, бѣха жестоки и настойчиви, поменъ отъ българщината не биваше да остане въ Македония. О, ако само се научеха, че тая Пандура учи децата въ това мазе на българско четмо и писмо. А тайната не можеше да остане за дълго неизвестна за тѣхъ. Градчето бѣше малко, устата не на всички заключена. Тогава? . . . Но храбрата учителка не остави да заговори страхътъ въ нея, а стисна зѫби, отхвърли назадъ глава и твърдо започна преподаването:

— Миналия пѫтъ говорихме за Самуила. Царьтъ воинъ, безстрашниятъ Самуилъ.

Но тя трѣбваше да прекѫсне. Въ мазето като топка се изтърколи Климе, малкиятъ и любимецъ Климе — кѫдрокосо, хубаво момче, съ голѣми, умни, черни очи.

— Спасявай се, учителке! Бѣгайте, другари, право презъ стоборитѣ. Никой да не излиза на улицата. Ела, учителке, съ мене! По-скоро, по-скоро! Ще те заведа у теткини.

Въ единъ мигъ мазето бѣше опразднено. Климе улови учителката си за рѫка и я поведе въ тъмнината къмъ най-отдалечения край на двора, бутна една дъска, тя се оказа откъртена.

Пѫтьтъ на бѣгството му бѣше добре известенъ. Всрѣдъ тѣзи дворове той бѣше израсълъ, тукъ играеше на четници, тукъ можеше да вика ура и да пѣе юнашки български пѣсни.

На нѣколко пѫти учителката се препъна, но Климе я подкрепяше. Пандура бѣше нежна, тънка девойка и само духътъ, българскиятъ ѝ духъ бѣше силенъ.

Най-сетне двамата стигнаха една кѫща. Тя цѣлата бѣше потънала въ мракъ. Климе пустна рѫката на учителката си.

— Тукъ ще стоишъ! Сега ще се върна. Не бой се!

Момчето изчезна нѣкѫде. На улицата се чуха стѫпки. Ето нѣкой заблъска наблизу порта и се чу грубъ заповѣднически гласъ.

— Отваряй или ще изкъртимъ портата!

Сърдцето на Пандура се сви отъ болка. Не я бѣше страхъ за себе си, а за любимеца ѝ Климе и за стопанитѣ. Тя се бѣше приготвила да излѣзе на улицата, когато до нея израстнаха две сѣнки: една едра, друга на дете.

— По-скоро! Въ градината... Ще се изкачите на едно дърво. Тамъ ще стоите. Сърбитѣ не бива да намѣрятъ нито тебе, нито Климе у дома.

Едриятъ здравъ мѫжъ издигна като перце първо Пандура, а после Климе на клонестата черница и побърза да се прибере.

— Право по този клонъ, учителке!

Климе помагаше. Той подлагаше рамото си, потикваше учителката си. Тя бѣше учена, но лошо се катерѣше. Ако бѣше самъ, отдавна щѣше да бѫде на върха на черницата. Тогава въ тъмнината и дяволътъ не би го открилъ.

Но и сърбитѣ се забавиха. Тѣ губѣха време въ всѣки домъ, крѣщѣха, ругаеха, заплашваха. Най-сетне задумкаха и на тѣхната порта. Двамата затаиха дъхъ.

Сърбитѣ отначало се втурнаха въ кѫщата, качиха се дори на покрива и на нѣколко пѫти стреляха. Единъ отъ куршумитѣ свирна край учителката, а следъ това тя усѣти какъ пръститѣ на Климе конвулсивно се впиха въ рамото ѝ, но той не издаде нито единъ звукъ.

Най-сетне сърбитѣ си отидоха следъ като обиколиха съ фенери и факли цѣлиятъ дворъ.

Измина доста време, докато вуйчото на Климе се яви подъ дървото.

— Климе, — нашепна той въ нощната тишина. Вмѣсто отговоръ отъ устата на Климе се изтръгна стонъ. Чакъ тогава Пандура разбра, че спасительтъ ѝ е раненъ, прегърна го и зачака да ѝ помогнатъ да свали момчето. То бѣше ранено въ рамото и много кръвь бѣ загубило.

Климе, прекара нѣколко дни въ безсъзнание. Първиятъ му въпросъ, обаче, когато дойде на себе си, бѣше за учителката.

И когато Пандура заедно съ майка му се надвесиха, Климе се усмиха щастливо.

— Нали ще ме научишъ на нашенско, на българско четмо и писмо? Азъ съмъ българинъ и българинъ искамъ да си остана, — каза той.

Днесъ, когато Македония е заживѣла свободенъ животъ съ майката-Отечество, Климе е най щастливиятъ смъртенъ, а учителката Пандура свободно учи на грамота пакъ такива малки юнаци, но не изъ мазетата на малкия градецъ, а въ най-хубавата и лична сграда. И както нѣкога тѣ я слушатъ съ разтворени души и сърдца, когато тя пламенно имъ говори за Крумъ, за Симеонъ, за Климентъ Свети и за Царя воинъ Самуилъ.

— Българи сме. Кръвьта вода не става, — повтаря тя и около прошаренитѣ ѝ коси като че ли се образува сияние на светица.

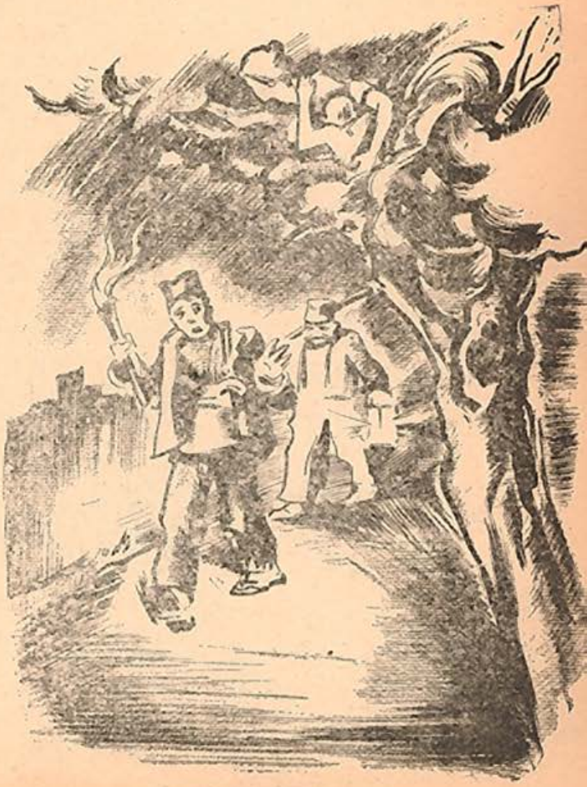

Орле

Орле се азъ наричамъ
и България обичамъ.
Ще работя и живѣя
дори ще мра за нея.

България е рай —
Обичамъ-я безъ край!
Ще работя съ жарь
предъ нейния олтарь!

Догдето азъ живѣя
по нея ще копнѣя,
защото тя е кѫтъ
що другъ нѣма на свѣтътъ.

браничка ***Пенка Цончева***
438 бран. дружина
с. Калугерово, Пазарджишко

Родино

Съ гранитна воля надарени
Съ духъ високъ и пламъ въ гърди,
За тебъ, Родино, сме родени,
Да пазимъ твоитѣ земи.

До где се пѣятъ звучни пѣсни
Изъ китни български поля,
Ще се радвамъ, че живѣя,
В'тебе българска земя.

Звезди брилянтни доръ ни свѣтятъ
Отъ тъмния небесенъ сводъ,
Ще се радвамъ и гордѣя,
Че съмъ синъ на тозъ народъ.

Костадинъ М. Христевъ
бранникъ — 31 др. „Марица"
Пазарджикъ

Колко хубаво бѣше!

Съ голѣма радость посрещнахме вестьта за едноседмиченъ трудовъ походъ до стопанството на Образцовия чифликъ край нашия градъ — първото наше излизане въ полето на работа презъ това лѣто.

Колко хубаво бѣше наистина тамъ въ чифлика. Колко незабравими дни срѣдъ красивата природа, дни на трудъ и весели другарски забави!

Въ опредѣления день всички орлета весели, съ свѣтнали отъ радость очи сме на сборното мѣсто. Съ нетърпение очакваме часа на тръгването. Въ лицата на всички ни се чете готовностьта да поставимъ силитѣ си въ услуга на държавата. Найсетне строяваме се, походната колона тръгва съ бодра крачка и съ пѣсень напущаме града.

Предъ насъ се вие бѣлия пѫть. Изминаваме километъръ, два, три . . . а после още единъ, два, три . . . Очитѣ шарятъ насамъ натамъ, не можемъ да се нарадваме и нагледаме на разелененитѣ, плодородни полета, плодоветѣ по тѣхъ зрѣятъ, въ простора се носи пѣсеньта на чучулигата. Всичко е толкова хубаво, та несѣщаме умора отъ продължителния ходъ. Спущаме се въ малка долинчинка, преминаваме презъ гората, а когато погледитѣ ни съзиратъ сградитѣ на чифлика на полянка всрѣдъ гората, радость неволно ни обзема и съ викове и ура ги приветствуваме. И тукъ ни посрѣща пѣсеньта на птицитѣ, приветствуватъ ни прохладнитѣ гори и плодороднитѣ ниви отвъдъ тѣхъ, ниви на които носимъ въ помощь нашия трудъ.

Настѫпва нощьта. Следъ вкусната обща вечеря, събира ни веселото хоро и нашитѣ волни пѣсни — това е нашата първа малка забава. Но умората скоро наддѣлява, смѣхътъ стихва, тихата молитва завършва деня.

Сутриньта се събуждаме въ свѣтла, цѣлата огрѣна отъ слънцето стая. Въ засмѣната свежа утринь ечи трѫбата. Тя ни подканя къмъ бързо ставане, напомня ни за бранническия редъ въ нашия станъ. Облечени като истински станувачи, като истински пъргави орлета се отправяме за чешмата. Измиваме се, а следъ малко гимнастика следва закуската, която ни преизпълня съ енергия и готовность за работа.

Строени въ колона съ мотички въ рѫце, съ становата пѣсень на уста ние тръгваме къмъ полето. Ето зеленчуковата градина е предъ насъ. Кратко упѫтване отъ началничката и агронома и мотичкитѣ съ бързина започватъ да работятъ. Умората не чувствуваме при мисъльта, че този трудъ е скѫпъ и полезенъ за родното стопанство, при мисъльта, че сме тъй близо до плодната земя, че можемъ да съединимъ нашия трудъ съ нейното плодородие. Ободрявани отъ тия мисли, съ още по-голѣмъ устремъ продължаваме работата все напредъ изъ градината.

Вече е обѣдъ. Слънцето пече силно. Обръщаме се назадъ: колкó е далечъ мѣстото кѫдето започнахме тази сутринь. Рохкавата пръсть се чернѣе задъ насъ. Свирката прекратява работата и ние се отправяме къмъ близкитѣ дървета, кѫдето прекарваме обѣдната почивка.

Часоветѣ се нижатъ единъ следъ другъ неусетно. И слънцето преваля къмъ западъ. Залѣза заруменява. Бѣлитѣ кѫдрави облачета се позлатяватъ. Цѣлата околность е залѣта отъ пурпурнитѣ лѫчи на скриващето се слънце. Работата прекратяваме малко уморени, но доволни и съ весели сърдца. Строяваме се и тръгваме по горския пѫть съ бодра маршова пѣсень. Съ насъ като че ли и цѣлата гора пѣе.

Ето ни отново въ нашия станъ. Измиваме се. Освежени и пакъ весели и засмѣни съ глъчъ се отправяме къмъ трапезарията.

Тая вечерь изобилната храна ни се видѣ толкова вкусна, че никога не ще я забравимъ.

Следъ храна веселъ другарски часъ, набързо подготвенъ, ни задържа въ трапезарията. Сцената е готова, артиститѣ сѫ на лице, веселието ни завладява и ние несѣщаме какъ между насъ единъ по единъ бѣха дошли много работници отъ чифлика и бѣха запълнили всѣко свободно мѣстенце. И тѣ се смѣеха съ насъ и тѣ изпитваха нашата радость. Може би затова не сѣтихме тѣхното влизане.

Трѫбата отново свири. Забавата прекратяваме съ неудоволствие, но съ съзнание, че трѣбва да почиваме вече, за да можемъ въ утрешния день съ бодрость да продължимъ работата въ нашата градина. Прибираме се въ спалнята. Тиха молитва прозвучава всрѣдъ настѫпилата тишина, а сетне отново глъчъ и смѣхъ, които бързо затихватъ.

Сънятъ усмири нашитѣ тѣла.

Така се изминаха всрѣдъ трудъ и радость днитѣ на нашия трудовъ походъ. Рѫцетѣ ни бѣха загрубѣли, а лицата обгорени отъ слънцето. Дойде деня на завръщането. Една гордость излѫчватъ нашитѣ лица, сърдцата ни сѫ пълни съ радость и доволство, туптятъ като едно, защото може би една мисъль бѣ въ този моментъ въ всички ни. Ние орлетата отъ 134. браннически орльовъ вѣнецъ бѣхме изпълнили нашия дългъ къмъ милата ни Татковина, ние бѣхме прекарали чудно хубави дни всрѣдъ плодородната родна земя! Макаръ и малки ние бѣхме разбрали нуждата на земята отъ работна рѫка и въ сърдцата ни грѣеше надежда, че нѣкой день пакъ ще бѫдемъ всрѣдъ нея, ще газимъ рохкавата пръсть, ще дъхаме мириза на влажната земя, а задъ насъ всѣки часъ, всѣка минута ще остава по-рохкава и по-плодка земя.

Днесъ ние сме отново въ нашитѣ домове, но съберемъ ли се съ другарки — орлета, нашитѣ мисли ни отправятъ натамъ кѫдето толкова радость изживѣхме и неволно си казваме въ унесъ: „Колко хубаво бѣше!...“

орле **Емилия Пан. Пъргова**
гр. Русе

„Липовъ цвѣтъ за войската“ бѣ задачата дадена отъ Главниятъ рѫководитель на „Бранникъ“ за бранническата младежь.

Орлетата отъ всички браннически дружини съ сърдца изпълнени съ обичъ къмъ роднитѣ войскари, които бдятъ надъ обединеното ни Отечество сѫ събрали повече отъ 25,000 кгр. липовъ цвѣтъ презъ м. м. юний и юлий, който е преданъ на разни войскови поддѣления.

Печатница Г. Кацаровъ — Пазарджикъ